

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 524/2022
25.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Драгише Миладиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К 546/20 од 17.11.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 бр.12/2022 (2020) од 10.02.2022. године и допуни захтева поднетом против истих пресуда, у седници већа одржаној дана 25. маја 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгише Миладиновића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Пожаревцу 78К 546/20 од 17.11.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 бр.12/2022 (2020) од 10.02.2022. године, у погледу правне оцене дела, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљеног АА, описане у изреци првостепене пресуде, због којих је правноснажно оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му применом одредаба чланова 64, 65. и 66. Кривичног законика изриче условну осуду, тако што му утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређује да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, док се исти захтев у преосталом делу и допуна захтева **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 78К 546/20 од 17.11.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. Кривичног законика изричена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и

истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда и Основног јавног тужилаштва у Пожаревцу накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, те да суду на име паушала уплати износ од 9.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено, окривљени је обавезан да оштећеном ББ накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд донети посебно решење, а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 бр.12/2022 (2020) од 10.02.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Драгише Миладиновића, а пресуда Основног суда у Пожаревцу 78К 546/20 од 17.11.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драгиша Миладиновић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Драгиша Миладиновић, накнадно је поднео и допуну захтева за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости и допуну захтева Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су поднети захтев за заштиту законитости и допуна захтева, па је нашао:

Захтев је основан у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је исти захтев у осталом делу и допуна захтева недозвољени.

Основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да је

погрешан закључак нижестепених судова да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, те да су на штету окривљеног примењене одредбе Кривичног законика које се не могу применити.

Наиме, из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени критичног дана, у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, опште опасном радњом и средством изазвао опасност за тело људи, на тај начин што управљајући комбајном, а након истовара жира у приколицу, није обратио пажњу на оштећеног ББ који се налазио код трактора, те комбајном кренуо уназад и задњим металним делом комбајна – репом, ударио у оштећеног који је услед тога задобио повреду ближе описане у изреци пресуде, а које све укупно у време наношења представљају тешку телесну повреду, иако је био свестан да оваквом својом радњом може да доведе до опасности тело људи, али је олако држао да до тога као и да до наступања теже последице у виду тешког телесног повређивања оштећеног неће доћи.

Дакле, из изреке пресуде, јасно произилази да су радње окривљеног биле усмерене искључиво на једно лице – на оштећеног ББ, који се једини налазио у непосредној близини комбајна, те да у конкретном случају није постојала никаква конкретна и општа опасност за већи број људи.

Кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ чини онај ко из нехата, пожаром, поплавом, експлозијом, отровом или отровним гасом, радиоактивним или другим јонизирајућим зрачењем, електричном енергијом, моторном силом или каквом другом општеопасном радњом или општеопасним средством изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима, и то уколико је наступила тешка телесна повреда неког лица или имовинска штета великих размера.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљени опште опасном радњом довео у опасност тело само једне особе - оштећеног ББ, који је критичном приликом и задобио тешке телесне повреде услед радњи окривљеног, те да у изреци пресуде није наведено да је опасност наступила у односу на више лица, а што представља један од основних елемената кривичног дела из члана 288. став 3. у вези члана 278. став 5. у вези става 1. КЗ, то Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да су нижестепени судови у конкретном случају погрешно правно квалификовали предметно кривично дело.

Стога је Врховни касациони суд, налазећи да су нижестепени судови у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити, противправне радње окривљеног АА правно квалификовао као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 4. у вези става 1. КЗ, обзиром да је окривљени из нехата оштећеног тешко телесно повредио, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци, са роком проверавања у трајању од једне године, налазећи да је овако одмерена кривична санкција сразмерна објективној тежини извршеног

кривичног дела, те олакшавајућим и отежавајућим околностима које су утврђене у редовном поступку на страни окривљеног, као и степену кривице окривљеног и јачини угрожавања заштићеног добра. Овако изречена условна осуда је по оцени овог суда нужна и довољна да се њоме оствари општа сврха изрицања кривичних санкција из члана 4. КЗ и сврха кажњавања из члана 42. КЗ.

У преосталом делу, исти захтев, као и допуна захтева одбачени су као недозвољени, обзиром да бранилац окривљеног у том делу и допуни захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП у преиначујућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић